

БОЈАН ЈОВАНОВИЋ

ИСПУЊАВАЊЕ ПИСМА

НАПАСТ

Намножили су се у кући
и не допуштају нам да обедујемо.

Улазе нам у снове
и прогањају са прага.

У дневној соби
ометају поглед на икону.

Гледа их светац нетремице,
док му се на главу пењу
да би му скинули ореол.

Све их је више
у намери да присвоје собу.

Супротстављам им се
машући рукама.

Не знајући ни сам
шта би ме могло
избавити из невоља.

Само су брже мењали места,

позивали у помоћ опакије демоне
преобучене у анђеле.

Светац зажмири на једно,
па на друго око.

Сачували смо ту поруку
и шапатам је пренели даље.

ИЗМЕЂУ ЦАРСТАВА

Ругобом наоружани
почињу да руше храм.

Са врха куполе
пао је крст.

На месту

убио насилника.

Остали се одмах
разбежали.

Брзо су се вратили
и са безбедне даљине
у свето запуцали здање.

Киша им овлажи барут,
невреме их отера иза брда.

Одатле севање
најављује долазак
стасалих громава.

Незадовољних местом
између царства
небеског и земаљског.

Спремних да ударе и доврше

што су варвари започели.

ЕГЗОДУС

Тражећи земљу земље,
налазим светло света.

Прикуцан за ваздух
поломљен постајем прозор.

Кроз њега је ушла
да се склони и преноћи
вест о погрому.

Смањену и избледелу
односе је до места

нашег изгнанства.

Где укрштају се светови
и небеским путем
понавља сеоба.

Пред плаветнилом
очврслим од гордости
застаје јато.

Губи линију,
криви се свети клин.

Врхом
пробија сан и вири
зарђао са друге стране.

Страшнији од
најмаштовитијих облака.

ПУКОТИНА

Пред упозорење

да ће бити оно што не може,
дао сам прст
да сачувам руку.

Пружио руку

да спасем тело.

Жртвовао тело
због главе
која је остала сама.

Без ослонца на раменима
закотрља се сном
који је преко себе претурила.

Траже је

где би могла бити.

Завирују под облутком
што чекао је да напрсне

и шапне знатижељнима
да је у себи скрива.

ЕДЕНСКИ ОБЕД

Далеко од знатижељних погледа
што добро не доносе,

сакупљам необично камење
и гране бацане на мене.

Неказиво знање
помешано је са њима.

Не могу га препознати,
када и црвена хоће
да је друга боја.

Негде испод
занемарених упозорења

и пропуштених прилика
стапају се последњи
са првим данима.

Не допуштају
да о њима говорим.

Преостали ми дах

претварају у слова

И ред по ред
испуњавају писмо.

Пре него ме преостали
самељу залагаји.

ОН

Нагнут над водом

оштрио је ум.

Искривљеном виру
нашао је место у реци,
у којој је могао

и више пута да се окупа.

Малим је прстом

и потоње демантовао филозофе.

Запарао је површину
и вртлогом исту вратио воду
у почетни ток.

Припитомљено време
обиграва и око његове
оживљене сенке.

Откривамо да нас

користи за своје сплетке
тек када оним који најбоље
одигра намењену улогу
нахрани мрак.

До погрешних врата
доводи и мене.

Сама се раскрыљују
да пролетим кроз њих.

На улазу или излазу
из постојања?

ПРОГЛАС

Пред одлазак међу оне

који се не враћају,
застадох да погледам
шта носе.

Да су и они застали,

а ја под истим теретом био,
другачије бих га видео кад паде

и не остави за собом
никакав траг.

Одскочи од земље
и надвиси нас.

Погледа одозго и нестаде
у јутарњим звонима

и пробуђеним сећањима
на проглас скројен
унутрашњим криком

да се више не походе цркве,

него да се у жену улази као у храм.